

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χρόνῳ ἡμῶν ἐπιθεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐπισημὸν καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς καίτοις.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια δρ. 8,—

Ἔτησια φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4.50

Ἐξάμηνος 5.50

Τριμήνος 2.50

Τριμήνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Προκτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φέλλα χρησιμοποιεῖται ἐπὶ τῶν Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶντα ἑκατὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐφριεῦδος ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 1905

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 45

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια)

Τὰ πεντακόσια πιάστρα τοῦ Ἰγνατίου.

Ὁ Ροδριγκὲς ἐκοιμήθη βαθύτητα δύο σχεδὸν ὥρας καὶ ἀποτόμως ἐξύπνησε.

Κάποιος, ἔφαγε σιγά-σιγά τὰ θυλάκιά του. Ὁ Ἀνδάλουσιος ἔβραζε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ λωποδύτου καὶ ἀνεκαθῆρε χωρὶς νὰ τὴν ἀφίση.

ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐτοιμοσύτου λυχνίας, ἀνεγνώρισε τὸν Πάντισον, τὸν χθεσινὸν αὐτοῦ συνένοχον, τὸν ὁποῖον εἰς μάτην εἶχεν ἀναζητήσει πρὶν πέση νὰ καιμηθῇ.

—Τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

—Ἐρχόμενον νὰ σὰς ξυπνίσω, γιατί κατὶ συμβαίνει.

—Νὰ μὲ ξυπνίσῃς ψάχνωντάς τῆς τσέπες μου;

—Ἐχέτε λάθος; σὰς ἐσκουνοῦσα μόνον...

Ὁ Σάρδας δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐπιμείνῃ. Κατέβη ἀπὸ τὸ τραπέζι του, ἔπηρε τὸ ρεκαντό του καὶ ἔβη, ὅτε μὲ τὸν χωρικόν, ἀτασκελίζων τοὺς κοιμημένους. Ἄρα εὐρέθησαν ἔξω, τὸν ἠρώτησε :

—Τί συμβαίνει λοιπόν;

—Κοιμώμενον ἔκει—πέσα, κοντὰ εἰς τὸ ἄλογο μου, ἀπεκρίθη ὁ Πάντισος. Μιὰ στιγμή ξύπνησα καὶ εἶδα τὸν Ἀντώνη νὰ δίνει ἀφθονο κριθάρια εἰς τὸν Ἀτσάλη του, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ δρόμο μακρυνό. Αὐτὸ μ' ἔβαλε εἰς ὑποψία καὶ δὲν ξανακοιμήθηκα γιὰ νὰ παρατηρῶ...

—Καὶ τί εἶδες;

—Δὲν θὰ σὰς τὸ πῶ, ἂν δὲν μοῦ δώσετε τὰ πεντακό-

σια πιάστρα τοῦ Ἰγνατίου τοῦ τὰ ξαναπήρατε.

—Ποῦ τὸ ἔφερες;

—Τὸν ἔφαξα καὶ δὲν ἦρα τίποτα.

—Δὲν τὰ πήρα ἐγώ...

—Ὅχι, εἰς τὰς τὰ πήρατε, σὰς εἶδα.

Κι' αὐτὰ ἔφαγα νὰ βρῶ προτήτερα...

—Μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ δὲν εἶνε δικά σου.

—Δικά μου εἶνε, ἀφοῦ ὁ Ἰγνατίου ἦταν ἀδελφός μου.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς. Ἄς εἶνε' τί θέλεις τώρα;

—Θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὰ πεντακόσια πιάστρα τοῦ ἀδελφοῦ μου κ' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ τί εἶδα.

—Ἄν αὐτὸ ποῦ θὰ μοῦ πῆς ἀξίον τὸν κόπο, θὰ σοῦ τὰ δώσω.

—Ἐἶδα τὸν Ἀντώνη νὰ ξυπνᾷ τὸν Γερώνιμο καὶ τὸν Ἀνσελμο, πρὸ κοινοῦ μὲνταν κοντὰ μου, καὶ τὸν ἀκούσα νὰ τοὺς λέγῃ....

Ἐδῶ ἐσταμάτησε τὴν ἐκμυστήριυσιν του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ.

—Μὰ μὲν ἐρρίξασθε πῶς θὰ μοῦ δώσετε τὰ πεντακόσια πιάστρα;

—Σοῦ δοκίμομαι.

—Ὅρκισθήτε ἐπὶ τῇ ζωῇ σας!

—Ὅρκίζομαι ἐπὶ τῇ ζωῇ μου.

—Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πάντισος, ἀκούσα τὸν Ἀντώνη νὰ τοὺς λέγῃ: «Σηκωθήτε καὶ σελλώστε τὰλογο σὰς γιὰ νὰ δηγήσεται τὸ μικρὸ Γάλλο σὲ κανένα μέρος σιγυρο...»

—Σάγκρε ντέλ Κρίστο! ἔβλα σφ' ἡμῶν ὁ Σάρδας' ἔπαληγόμας μὲ προδίδει!...

—Ἐ! δὲν μοῦ ἀξίζουν τώρα τὰ πεντακόσια πιάστρα;...

Ὁ Ἰσπανὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἀνεκράβε παράφορος:

—Σελλώστε τὰλογο σου καὶ ἄς τοὺς κυνηγήσωμε! Ἄν κατορθώσωμε νὰ τοὺς προφθάσωμε, τοὺς εἴχομε τὸ λάζο. Ζωντανὸ ἢ πε-

Ὁ Σηριγμάς διέσχισε τὸν ἀέρα... (Σελ. 390, στ. α')

θαμένο, αυτό τον μικρό τον θέλω! Άκούς; — Τα πεντακόσια μου πιάστρα... — Θα σου δώσω χίλια... Υπάκουσε!...

Γρήγορα γρήγορα εσέλλωσαν και οι δύο τάλογά των και έπειτα εκρόφησαν διά να κατασκοπεύσουν.

Είδαν ούτω τους δύο γκώσσους να φέρουν τα τρία άλογα και έπειτα τον Πέτρον να ποταγιστῆ τον Άντώνη και να καθαλικεύη τον Άτσάλην του.

— Άμ έννοια σου και δεν θα γλυτώσης! είπε καγγάζων με λύσαν από την κρόστην του ο Άνταλούσιος.

Και ενώ ο Άντώνη επανήρχετο ήσυχως εις την πουλιπερίαν, ο Σάρδας και ο Πάντσος έκαθαλικεύσαν και αυτοί κ' έξεκίνησαν όλοιοαχώς, διά να προφθάσουν τους τρεις προηγούμενους ίππείς.

Μας κυνηγούν!

Ο Πέτρος και οι δύο πιστοί του γκώσσοι, ο Γερώνυμος και ο Άλσέλιμος, έφρουγαν, ως είπαμεν, με καλπασμόν. Έξαφνα ο Γερώνυμος εφώνησε:

— Μας κυνηγούν!

«Θα είνε ίσως ίππείς που κατά σύμπτωσιν ακολουθεύον τον ίδιον δρόμον», έσυλλογίσθη ο Πέτρος, ο οποίος είχε ακούση από πίσω τον καλπασμόν των διωκτών του.

Ο Άλσέλιμος προσέθεσε:

— Κι' έχουν καλά άλογα!

— Πόρ τσιέρτο!

(Βεβαίωτατα!) έπεδοκίμασεν ο Γερώνυμος.

Εις τας τροπικάς έκείνας χώρας δεν υπάρχει οχεδόν λυκόφως. Η μεταβάσις από το βαθύ σκότος εις το ζωηρόν φῶς είνε απότομος. Ένας από τους γκώσσους έστράφη και έξεβαλεν υπόλωρον κραυγήν. Έπειτα, μη δυνάμενος να εκφράση την σκέψιν του, έκρασε τον Πέτρον και τον ήνάγκασε να σκύψη, να εξαπλασθῆ οχεδόν επί του ζώου του.

Συριγμός διάσχιζε τον αέρα. Ένα λάζο (οχιώνι με θηλιάν) έξετυλίχθη άνωθεν των κεφάλων των. Άλλα σκυμμένοι και οι τρεις, κινήθησαν να διαφύγουν. Το λάζο, χωρίς να συλλάβη κανένα, έπεσεν εις την γήν.

Έσηκώθησαν όλίγοι. Τάλογά των έτρεχαν, έπετοῦσαν, μ' ένα καλπασμόν φρενιτώδη, άγγίζοντα οχεδόν με τας κοιλάς των το έδαφος.

— Καράμπα! ανέκραξεν ο Άνσέλιμος· ο μικρός αυτός Γάλλος δεν καθαλικεύει χειρότερ' από μας!

Εις το στόμα των ίπποδαμαστών έκείνων τῆς πάμπας ο έπαινος δεν ήτο βεβαία μικρός!

Ο Πέτρος, τον ήκουσε, τον ένόησε και έμειδία, μεθυμένο; από την ταχύτητα, μεθυμένος άκόμη και από τον κίνδυνον, ο οποίος έπεριούργεζε γύρω του.

Έξαφνα ο Γερώνυμος έρριψε το άλογόν του πλαγίως επάνω εις τα δύο άλλα. Ούτω παραλέρισαν και τα τρία, όφινοντα να περάσουν αι σφαίραι, αι όποίαι έκαμαν έμπρός νανακηθήσουν βάλαι χώματος.

Εις την λύσαν των, οι διώκται τους είχαν πυροβολήσει.

Μετά τους άλλαπαλληλους πυροβολισμούς, οι όποιοι εύτυχώς δεν ήγγισαν κανένα, έγεινεν ήσυχία. Το άθρωποκυνήγι έσταμάτησε προς στιγμήν. Φαίνεται ότι ο Σάρδας και ο Πάντσος, απελπισθέντες να τους φθάσουν, έστράφησαν προς άλλην διεύθυνσιν.

—Τους ξεφορτωθήκαμε επί τέλους! εί-

γαικόν καλπασμόν. Οι διώκται των όμως έτρεχαν με όλην την ταχύτητα και έντός όλίγου θά τους έφθικαν ασφαλώς.

Η σφάραξις, ή θανάσιμος μάχη, ήτο άναστροφικός. Ο Πέτρος έσυλλογίσθη τον πατέρα του διά τον όποιον δεκινδύνευε την ζωήν του και τον όποιον ήθελε να εύρη αντί πάσης θυσίας. Έσυλλογίσθη την αδελφήν του, την μητέρα του... Και είπε: «Θα τους επανίδω όλους, το προαιθένασμα!»

Εις νεύμα του Γερώνυμου, έσταμάτησαν και οι τρεις. Με λόγια και με νεύματα, ο γκώσσος έδωσεν εις τον Πέτρον να έννοηση, ότι ενώ οι δύο θά έρριπιαν το λάζο και τας μπόλας, έκείνος έπρεπε να πυροβολή διαρκώς. Όταν δεν θά είχαν πλέον σφαίρας τα ρεβόλβερ του, θά έπαιρνε τα ίδια των από τας ζώνας των' αλλά δεν έπρεπε να παύση να πυροβολή, πορά όταν δεν θά υπήρχον πλέον άχθροι.

— Ένόησα, είπεν ο Πέτρος.

Έξεκίνησαν και πάλιν, αλλά πολύ γρήγορα αυτήν την φορά και χωρισμένοι.

Διά να μην ήμπορέσουν οι άλλοι να σκοπεύσουν, ο Πέτρος ώδήγει τον ίππόν του ποτε δεξιά και ποτε άριστερῶ, ενώ ευχρόνως έσκυπτε κ' έσηκωνετο άκαταπαύτως. Με τους έλιγμούς αυτός κώνει δεν παρείχε στόχον εις τον έχθρον, τον όποιον έ-

ελεπε τώρα άκίνητον, εις το μέρος όπου έπρεπε να περάσουν το ριαντσούελο.

Πολλάς σφαίρας ήκουσε να διασχίζουν τον αέρα τριγύρω του. Δύο μάλιστα τον ήγγισαν, μια ες αυτόν του έξυσε μόλις το αντί και το αίμα ήρρισε να ρέη. Άλλα δεν το ήθεθύθη, άποροσηλένος από τον άγώνα και προσέχων μόνον να πυροβολή.

Έπλησίαζαν. Τι θά ήτο ή σφάραξις με τον άνθρωπον αυτόν, τον όποιον είχε νομίση φίλον του και το μένος του όκοίου ήτο άκόμη δι' αυτόν άκαταήχτην;

— Άλλ' οι δύο γκώσσοι, διαγράφαντες ήμικόκλιον, εισήρχοντο τώρα εις την σκηνήν.

Οι δυνατοί κ' εύκίνητοι βραχιόνες των περιείστροφον τα όπλα των, τα πρωτογενή αλλά φθερά, και τα πάντα μετεβλήθησαν απότομως.

Οι δύο έχθροι εδρεθήσαν πεσμένοι κάτω, άγωνιζόμενοι ναπαλλάξθουν και βλασηροῦντες έναμίλλως.

Το λάζο του Άνσέλιμου είχε περιπέσει τον Σάρδα και τον είχε καταρρίψη, ενώ μια από τας σφαίρας του Πέτρον του είχε θραύση τον μηρόν.

Αι μπόλας του Γερώνυμου κινήθησαν να ρίψουν τον ίππον του Πάντσου επάνω εις την αναβάτην του, ο όποιος έστενεν υπό το βάρος.

— Πάμε να πιστελειώσουμε τον Ισπανό! έφώνησαν οι δύο γκώσσοι, ένθουσιασμένοι από την έπιτυχίαν των. Έτσι θά ήσυχάσουμε!

Ός άγριόγατοι είχαν κηθήση και οι δύο από τάλογά των, τα όποια έστέκοντο άκίνητα ως άλογα πέτρινα.

Μ' έν νεύμα ο Πέτρος τους έσταμάτησε και τους έκαμε να έννοησουν τα εήης:

— Μην τον σκοτώσετε πριν μάθω που είνε ο πατέρας μου.

Έκείνοι ύψωσαν τους ώμους, έδειξαν διάθεσιν να παραλύσουν.

Άλλ' ο νέος, με την συνήθη του δυνάμιν, τοις έπεβλήθη, τους ήνάγκασε να σταθούν.

Έμπιστοσύνη και όδλος.

Ο Σάρδας, με κλειστά τα μάτια, έφαινετο ύποφέρων πολύ. Ο Πέτρος τον έπλησιασε και τον άνεσήκωσε.

— Σάρδα, τῶ είπε, φανέρωσε μου που είνε ο πατέρας μου και σου ήπόσχημα να σε περιποιηθῶ και να σε γιατρέψω.

Του το έλεγεν άλήθεια. Την στιγμήν έκείνην δεν ήθόλητο παρῶ οίκτον προς τον νικηλένον.

Ο ώραιος Άνταλούσιος, ο κακούργος με το άγγελικόν πρόσωπον, ήνοιξε βραδέως τα βλέφαρα.

— Γιατρέψέ με πρώτα και σου λέγω, αφιθύρσειν.

— Άδύνατον! Οι σύντροφοί μου θέλουν να σε άποτελειώσουν. Δεν θά ήμπορέσω να τους ήμποδίσω άν δεν όμιλήσης.

— Άν πεθάνω, ο πατέρας σου, ο όποιος εύρασκεται ζένα μέρος που μόνος εγώ το ήρω, θά πελώνη έπισης από στήρησι, από πείνα.

Ο Πέτρος ήτο αρκετά νέος άκόμη ώστε να ήμπορῆ να διακρίνη την άλήθειαν από το ψεύδος εις τον τόσο πολύπλοκον αυτόν χαρακτήρα. Έξεβαλε στυναγμόν φρίκης και ο τραυματίας έλεισε πάλιν τα μάτια, διά να κρύψη την χεράν του ήσθάνθη διότι το ψεύδος του έπιστεῦθη.

Μόνον τον μηρόν είχε σπασμένον. Ο μόνος του πόθος τώρα ήτο να ζήση. Εύρίσκειτο εις τας χείρας ενός έχθρου, τον όποιον ήξευρεν ως ευγενή, χρηστόν και γενναίον και τον όποιον εκρατεύσε με το μυστικόν περί τῆς τύχης του μαρκησιου Ριουσαί. Έπ' αυτού θά έστηρίζετο διά να σώση την ζωήν του.

— Πότε θά μου πῆς την άλήθεια;

τον ήρώτησε πάλιν ο Πέτρος άγωνιών. — Άμκ με περιποιηθῆς σα χριτιανό και μευ δώσης την πληγή μου.

— Και ποίος μου έγγοῦται για την ελευθριειά σου;

— Για πολύ καιρό θά είμαι άνικανος να κάμω το παραμικρό κίνημα, άπεκρίθη ο Ροδριγκεζ. Θα σου δώσω όλας τας άπαιτηλένας πληροφορίας, διά να υπάγης με τους δόηγούς σου να πάρης τον μαρκησιον. Έάν δεν τον εύρης, θά έχης καιρόν να γυρίσης πίσω και να με σκοτώσης πριν ήμπορέσω να φύγω, διότι θά χρειασθόν τουλάχιστον δύο μήνας έως να γίνω καλά. Έχεις λοιπόν μια έγγοῦται.

— Άλήθεια. Θα διατάξω να σε περιποιηθῶν.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ

Άγαπητοί μου

ΙΣ άλλην σελίδα, βλέπετε την ώραιαν έπιστολήν, την όποιαν έδημοσίευσεν ή κυρία Άννα Τριανταφυλλίδου, διευθύντρια του έν Άθήναις Προτύπου Παρθενάγων της είνε, δι-

οι μικροί πρέπει να έλθουν εις βοήθειαν των μικρών, που στεροῦνται τώρα πολλά πράγματα εξ αιτίας του πολέμου. Οι μικροί ύπερ των μικρών. Δηλαδή οι πλούσιοι μικροί ύπερ των πτωχών μικρών. Πλούσιοι δε είνε οι μικροί έκείνοι, οι όποιοι, και τῶς' άκόμη, εις μίαν έποχήν γενικής στερησεως, δεν στεροῦνται τίποτε και, εδῶα τῶ Θεῷ, καλούνονται όπως πρώτα, και καλοτρέφουν όπως πρώτα, και παίρνουν κάθε πρωτῆ δεκάρες από τη μαμμά—όπως πρώτα—για κάστανα, κουλουράκια, καραμέλες, ζωγραφείας, καρδελίτσες... Άκριβώς απ' αυτές τῆς δεκάρες, ή κυρία Τριανταφυλλίδου θέλει να δίδουν μερικῆς δια τα πτωχά παιδάκια των πτωχών έπιστράτων. Εις κάθε Σχολείον, αγοριών ή κοριτσιών, να υπάρχη ένας κουμπάρας, εις τον όποιον τα παιδια να ρίπτουν καθημερινῶς, οτι ήμποροῦν. Και μίαν πεντάρχην την ήμέραν να στερέηται δι' αυτόν

τον σκοπόν κάθε παιδι, ξέυρετε τί ποσόν ήμπορεί να μαζεύεται καθ' εβδομάδα; Τεράστιον! Και με αυτό το ποσόν ποσα πτωχά και στερημένα παιδάκια θά ήμποροῦν νανακουφίζωνται, να έχουν, όχι πλέον κάστανα και καραμέλες, άλλα ροῦχα και ψωμί!..

Έμαθα, δι' ή ιδέα τῆς κυρίας Τριανταφυλλίδου εύρε παντεῶ ένθυσιώδη υποδοχήν. Όχι μόνον εις το Παρθενάγειον τῆς, αλλά και εις πολλά άλλα άθηναίκα Σχολεία έστῆθησαν άμέσως κουμπάραδες, οι όποιοι γεμίζουν με πεντάρες από τους μικρούς ύπερ των μικρών. Έλπίζω δε ότι αὐτῶ θά γενικευθῆ εις τας Άθήνας και θά εισαχθῆ και εις όλας τας Έπαρχίας. Και είνε ανάγκη, μεγάλη ανάγκη. Κανείς δεν εϊξέυρει πόσους μήνας θά διαρκέση, ο πόλεμος και ή έπιστράτευσις. Κανείς δεν εϊξέυρει πόσον καιρόν θά μείνουν οι άνδρες υπό τα όπλα μακρῶν τῆς πατρίδος των, μακρῶν τῶν εικογενειῶν των. Και εις όλον αυτό το διάστημα τῶ πτωχά παιδια θά στεροῦνται και όλον περιεσσότερον... Βεβαίως, και ή πολιτεία και ή κοινωμία έχουν λάβη σπουδαία μέτρα διά τας εικογενείας των πτωχών έπιστράτων. Παντεῶ έγειναν έπιτροπαί, αι όποίαι συναδούν χρήματα. Και παντοῦ προσφέρουν με προθυμίαν, ιδίωτα, δῆμαι, έταφιαί, ναοί, μοναστήρια. Άλλ' αι άνάγκαι είνε τόσοσ πολλῆαι, ή μάλλον τόσοσ πολλοί οι έχοντες άνάγκην, ώστε είνε ζήτημα αν θά αὐτῶ θάρκουν.

Θά χρειασθῆ πολύ και ο κουμπάρας του Σχολείου και θά είνε μια μεγάλη ανακούφισις. Το προϊόν του θά διατιθεται ύπερ των μικρών και ή ανακούφισίς του θά έχη την πρόσθετον χάριν ότι τα παιδια θά φρονιζέουν διά τα παιδια. Νομίζω, ότι εις όλην την Ελλάδα, καθως και εις τα μέρη έκείνη του Έλληνισμοῦ, με τα όποια θά είνε εύκολος ή επικοινωνία και εν καιρῶ πολέμου, τα Σχολεία, όπου φοιτῶν πλουσιόπαιδα, πρέπει να έγκολπωθεῦν την ιδεάν τῆς κυρίας Τριανταφυλλίδου. Διαβάστε την ώραιαν τῆς έπιστολήν. Είνε άδύνατον να μη σας συγκινήση! Σεις θά γίνετε τότε οι ένθυσιώδεις διαρκητές τῆς ιδέας; τῆς εις τους συμμαθητές σας, τας συμμαθητρίδας σας, τους διδασκάλους σας. Και θά έναργήσετε ώστε εις τα Σχολεία σας να σιηθῆ ο κουμπάρας ύπερ των μικρών. Τα άλλα είνε εύκολα. Ο διευθυντής ή ή διευθύντρια του Σχολείου σας θά σας δηγήσουν. Κ' έτσι θά έχετε την ευχαρίστησιν, την χαράν, ότι εις τας δεινάς αυτῶς περιστάσεις τῆς πατρίδος, κατά τας όποιας θυσίαι και μόνον θυσίαι άπαιτούνται, σεις, με μίαν μικρῶν θυσίαν, άνάλογον με τας δυνάμεις σας, κάμνετε ένα μεγάλο καλό.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο Πέτρος και οι πιστοί του γκώσσοι έφρουγαν με καλπασμόν. (Σελ. 390, στ. α')

πεν ο Πέτρος με τα ίδια του ισπανικά.

— Όχι, μου φαίνεται! άπεκρίθη ο Άνσέλιμος.

Ο άλλος έτεινε την χείρα, λέγων: —Θά πάνε να μας περιμένουν στο πέραμα του ριατσουέλου (μικρού ποταμού ή μεγάλου χειμάρρου) πάμε σιγώτερα!

Έπεδράδωναν το βήμα των ίππων, και οι δύο γκώσσοι έπήραν ο ένας το λάζο και ο άλλος τας μπόλας, δηλαδή τας σφαίρας (*), που ήσαν κρημασμένοι εις τα στίλβοντα νῶτα των δύο ζώων.

—Τόσο το χειρότερο γι' αυτοίς! είπαν μειδιώντας, αγρίως.

Η σφάραξις.

Τώρα έπροχωροῦνται με άπλευρῶ κυνη-

(*) Αι σφαίραι αυτῶ είνε δεμέναι εις το άκρον μακροῦ σχοινίου και άποτελοῦν φοβερόν όπλον εις τας γυμνασιμῶνας χείρας των γκώσσων, διότι ήμποροῦν να φονεύσουν ή τουλάχιστον να πληγώσουν.—(Σ. τ. Σ.)

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Μη θέλεις να δειπνήσουμε πρώτα; Ξαναλέει η Μαριόλα. Έχω ένα έξοχο μέλι.

— Όχι, ευχαριστώ, λέει ο Νιαούρης με ύποψια. Η κακομοίρα ή Μουγγρή παραχίρσας από το μέλι σου. — Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότερα τρυφερότητα. — Α! κατάλαβα. Θα μού σπαρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αύτη θέλησε καλά και σώνει να πάει μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη, μέλι... Έγώ προσπάθησα να την εμποδίσω, την παρακάλεσα μάλιστα να μην πάει και ρεζιλευθώ από τη λιχουδιά της και την εσπρωχνε να κλέψω τον κλησίον της, άλλ' αύτη δεν ήθελε να μ' άκούει... Άς είναι. Άφου δεν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να κάνουμε ένα περίπατο στο μεγάλο δρόμο.

— Όχι, ευχαριστώ, λέει ο Νιαούρης με ύποψια. Η κακομοίρα ή Μουγγρή παραχίρσας από το μέλι σου. — Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότερα τρυφερότητα. — Α! κατάλαβα. Θα μού σπαρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αύτη θέλησε καλά και σώνει να πάει μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη, μέλι... Έγώ προσπάθησα να την εμποδίσω, την παρακάλεσα μάλιστα να μην πάει και ρεζιλευθώ από τη λιχουδιά της και την εσπρωχνε να κλέψω τον κλησίον της, άλλ' αύτη δεν ήθελε να μ' άκούει... Άς είναι. Άφου δεν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να κάνουμε ένα περίπατο στο μεγάλο δρόμο.

— Όχι, ευχαριστώ, λέει ο Νιαούρης με ύποψια. Η κακομοίρα ή Μουγγρή παραχίρσας από το μέλι σου. — Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότερα τρυφερότητα. — Α! κατάλαβα. Θα μού σπαρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αύτη θέλησε καλά και σώνει να πάει μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη, μέλι... Έγώ προσπάθησα να την εμποδίσω, την παρακάλεσα μάλιστα να μην πάει και ρεζιλευθώ από τη λιχουδιά της και την εσπρωχνε να κλέψω τον κλησίον της, άλλ' αύτη δεν ήθελε να μ' άκούει... Άς είναι. Άφου δεν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να κάνουμε ένα περίπατο στο μεγάλο δρόμο.

— Όχι, ευχαριστώ, λέει ο Νιαούρης με ύποψια. Η κακομοίρα ή Μουγγρή παραχίρσας από το μέλι σου. — Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότερα τρυφερότητα. — Α! κατάλαβα. Θα μού σπαρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αύτη θέλησε καλά και σώνει να πάει μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη, μέλι... Έγώ προσπάθησα να την εμποδίσω, την παρακάλεσα μάλιστα να μην πάει και ρεζιλευθώ από τη λιχουδιά της και την εσπρωχνε να κλέψω τον κλησίον της, άλλ' αύτη δεν ήθελε να μ' άκούει... Άς είναι. Άφου δεν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να κάνουμε ένα περίπατο στο μεγάλο δρόμο.

— Όχι, ευχαριστώ, λέει ο Νιαούρης με ύποψια. Η κακομοίρα ή Μουγγρή παραχίρσας από το μέλι σου. — Η Μουγγρή; λέει η Μαριόλα με τη μεγαλειότερα τρυφερότητα. — Α! κατάλαβα. Θα μού σπαρωσε καμμία ιστορία για να δικαιολογηθώ. Αύτη θέλησε καλά και σώνει να πάει μέσα 'ς αυτό το μαραγκούδικο για ναύρη, μέλι... Έγώ προσπάθησα να την εμποδίσω, την παρακάλεσα μάλιστα να μην πάει και ρεζιλευθώ από τη λιχουδιά της και την εσπρωχνε να κλέψω τον κλησίον της, άλλ' αύτη δεν ήθελε να μ' άκούει... Άς είναι. Άφου δεν είσαι κουρασμένος, μπορούμε να κάνουμε ένα περίπατο στο μεγάλο δρόμο.

να πη ότι αύτη ή υπόθεσις ήτο να άρπάξω κανένα παχύ κοτόπουλο, και άναί να κάθουμαι να τον παρακαλέσω να μού άνοιξη την πόρτα, άπρσιμης να άνοιξη μία τρύπα στον τοίχο. Ξέρεεις, έχω μέσα σ' αυτό το περιβόλι του κόσμου τα ποντίκια.

— Ποντίκια; φωνάζει ο Νιαούρης, και άμέσως άρχισαν να τρέμουν τα μουστάκια του και ή ούρα του από ευχαρίστηση. Πού; πού είναι τα ποντίκια; — Άν θέλεις πραγματικώς να φάς ποντίκια, λέει η Μαριόλα, μπερδ να σου δείξω την τρύπα και μπήκα εγώ. Νά την. Αύτη είναι.

Η Μαριόλα έπρόσεξε να μην πη ότι ο Γιάννης, το μικρότερο παιδί του περιβολάκη είχε θυμώσει τόσο πολύ μαζί της, έπειδή του είχε φάει το κοκοράκι του, ώστε είχε στήσει μια παγίδα μπροστά στην τρύπα για να πιάσει την κλέφτρα μόλις θα ξαναπερνούσε από καί.

Ο Νιαούρης έχώθησε σιγά-σιγά μέσα στην τρύπα, και πρην να καταλάβει, και βρισκότανε, είχε βάσει το κεφάλι του μέσα στην παγίδα και του φαινότανε σαν να τον είχαν κρεμάσει. Άρχισε ή όποτε να μις ορίζη λυπητέρα.

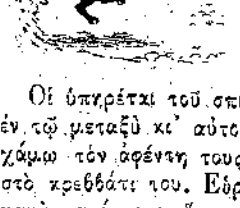
— Έλπίζω πως θα καλοπερνάς, το ή φωνάζει ή Άλεπού από την τρύπα. Πώς σου φαίνονται τα ποντίκια; Τραγουδείς Ουμαρία. Μου όρέσεις πάρα πολύ. Λαιπόν καλη νύχτα και ύπνον έλαφρό.

Και ή Μαριόλα γυρίζει και πάει στο σπίτι της να κοιμηθώ.

Ο μικρός Γιάννης είχε την κάμαρά του στην αύλη. Ο Νιαούρης έβγαζε τέτοιες φωνές, ενφ ήσπαθαδούσε να βγεί απ' την παγίδα και σε κάθε κίνησι έμπερδούτο περισσότερο μέσα στα δίχτια, ώστε ο Γιάννης έξυπνησε. Έπεράχθηκε από το κρεβάτι του και έτρεξε στο παράθυρο να ιδεί. Τότε διέκρινε ένα μαύρο πρόμα να αγωνίζεται στον τοίχο. Έφρεξε στην άλλη κάμαρα που ήσαν οι γονείς του. «Πατέρα! Μητέρα! έρώναξα. Σηκώθητε! Η Άλεπού πιάστηκε στην παγίδα μου!»

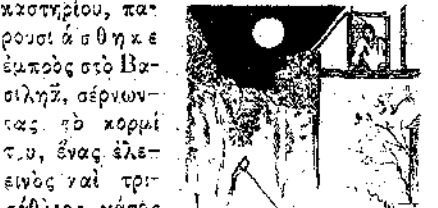
Ο πατέρας του Γιάννη έπήδησε πάνω

και έτολίχθηκε με την φλοκάτα που έσπορσσε όταν έβρεχε για να πάει στην άγορά ή μητέρα του Γιάννη έπήρε δυο σαμπάνια και κατέβηκαν και οι τρεις στην αύλη. Ο περιβολάκης άρπαξε ένα δικρανο, ο Γιάννης ένα χονδρό ραβδί και έτρεξαν γρήγορα στην τρύπα, όπου άρχισαν να κτυπούν το ζύον που έδωσαν να σαλεύει. Το ραβδί του Γιάννη έσπασε το ένα μάτι του κακομοίρη του Νιαούρη, ο όποιος ξετρελλάμενος από τον πόνο και από τον θυμόν, έσπασε τη θηλειά και έχυθηκε στο πρόσωπο του περιβολάκη, και τον έγγρατσώνησε τόσο άγρια, ώστε ο άνθρωπος έλειπο θύμωσε.

Οι υπηρέται του σπιτιού είχαν έλθει εν τώ μεταξύ κι' αυτοί έσκόπισαν από χάμω τον άφέντη τους και τον έπήγαν στο κρεβάτι του. Εβρισκετο σε τέτοια κακή κατάσταση, ώστε κανείς δεν έσκέφθη τον Νιαούρη, ό όποιος έπήδησε από τον τοίχο και έσώθη.

Το άλλο βράδυ, στην αίθουσα του δικαστηρίου, παρουσιάσθηκε έμπρός στο Βασίλη, σέρνωντας το κορμί του, ένας έλεεινός και τρισάθλιος γάτος με την ούρα κατεβαμένη, το ένα μάτι βγαλμένο, με το κοράρι σπασμένο και λασπωμένο, με μούτρο τρομαγμένο και καταπληρωμένο. Μόλις ήμπερσε να νικαυρήσει: «Η Άλεπού!» και ξαπλώθηκε άναίσθητος.

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Άγαπητά μου παιδιά,

Έκεί, όπου έως τώρα άντήχουν τα βήματα του πατέρα, ο όποιος φαιδρός έπέστρεφεν από την έργασίαν του δια να άγκαλιάσει τα παιδάκια του και να ξεκουρασθώ, σιωπή και έρημις είναι πλέον χυμένη τα μικρά των εργατών παιδάκια, τα όποια με πόθον περιέμεναν τον αγαπημένον πατέρα, που θα τους έφερε και κάτι μέσα εις την τσέπη του, λυπημένα και όμιλητα τριγυρίζουν τώρα την μητέρα, ή έπειτα τίποτε πλέον δεν έχει δια να τα γλυκάνη, και το εύθυμον κελάηημα των μικρών πουλιών δίδει την θέσιν του εις μίαν πέθιμον σιωπήν, αφού μαζί με τον πατέρα, έφυγεν από το σπίτι και κάθε ευχαριστήσις, και κάθε χαρά.

Μεθυσίαν πολύ, πολύ μικράν θή ήσπορσσε κανείς να γλυκάνη τον πόνον των ζήτων τόσο λίγο τα μικρά, δια να ευχαριστηθούν και να ξεχάσουν! και όσπου έτσι έχει το πράγμα, δεν είναι σκληρόν άλλα παιδιά να πατούν πολλάκις τα γλυκισμάτα των από άνορεξίαν, ή όποια συνήθως προέρχεται από την άφθονίαν, και άλλα να μη έχουν ούτε όλίγον καν φρούτον δια να έροίσουν τον λάρυγγά των, ούτε μια καραμέλλα δια να ευχαριστήσουν την μικράν των καρδούλα, ούτε φωνή πολλές φορές, δια να ήμπερσσουν να ζήσουν;

Πέντε λεπτά την ήμέραν από τον μικρόν σας κουμπαρά δια τα άλλα αδελφία σας, μικρά μου Έλληνίδες.

Πέντε μόνον λεπτά από τα εύπορα κορίτσια όλης της χώρας μας, θα έγείμωκαν από χιλιάδες κάθε μήνα το συμπληρικόν τμήμα, και μάλιστα, αν την ίδίαν άπόφασιν έκαμαν και όλα τα εύτυχημένα του τόπου μας άγόρια. Δεν αξίζει τάχα τον κόπον και να στερηθήτε άκόμη κάτι που σας εύχαριστεί, μία κορδέλιττα, ένα βραχιολάκι, δια να φέρετε την χαράν εις τα λυπημένα παιδάκια των καλών εργατών μας, οι όποιοι τίποτε δεν άντύσαν, όταν ή Πατρίς τους έ κάλεσεν; Είναι δυνατόν να εδωθώ και μία μόνη Έλληνοπούλα με τόσον έγωισμόν, με τόσον σκληρόν την καρδίαν, ώστε να μη θέλησι, να κάμη την τόσον μικράν αυτήν θυσιάν; Κατά την μεγάλην, την ίεράν αυτήν στιγμήν αποτεινομαι προς όλας τας αγαπημένας μου μαθητήριας, παλαιάς και νέας, και δι' αυτών προς όλας εν γενει τας μικράς Έλληνίδας. Είμαι βεβαία, ότι θα άκούσουν με άγάπην την φωνήν αυτήν της καρδίας, και θα σπληθύν άμέσως, χωρίς την ελαχίστην αναβολήν, κατά ποίον τρόπον ή μικρά όργανωσις, την όποιαν σήμερον τας προτείνω, θα ήτο δυνατόν να έχη μεγαλειότερα αποτελέσματα.

Επί του παρόντος, μικρά έπιτροπάι κατά συνείκασιν, εις κάθε πόλιν και χω-

ριό, θα ήμπορούσαν να δέχωνται τους κουμπαράδες των όμηλικών, το περιεχόμενον των όποίων να χρησιμοποιούν αποκλειστικώς υπέρ των τέκνων των έφείρων εργατών, σύμφωνα προς τας οδηγίας του Ιερέως της συνουκίας και υπό την επίβλεψιν κυρίας σεβαστής. Μη σας καμνη, να δειλιώτε το μικρόν του πόσου, το όποιον θα ζητήτε, ή και ή άμνηχανία, εις την όποιαν είναι φυσικόν να εδωθήτε, προκειμένου να διανεμησθε τα πενιάλεπτα πολύ γρήγορα θα γίνωνται είκοσόβραγκα, και ή μικρούλα καρδιά σας, άσφαλιστέρον από κάθε άλλον, θα σας έδηγήσιν που πρέπει να άνοιγεται περισσότερο τον μικρόν θησαυρόν σας και τον θησαυρόν της καρδίας σας συγχρόνως, δια να δίδετε με τέχνην, και να καθιστάτε δέκα φορές μεγαλιότερον το μικρόν, το όποιον θα δίδετε. Και οι σταγόνες αυται της έροίας εις τα λουλουδάκια, τα όποια μαρμυρίζει ή στέρνης και ή λύπη, τα μειδιάματα αυτα, τα όποια σας, ευτυχισμένο άγγελον, θα χαρίζετε εις αδελφία πανεμένα, θα έπιστρέφουν ως τόσο εύλογία εις την καθεμίαν και τον καθένα από σας, ενφ συγχρόνως θα γεμίζουν την καρδιά σας από χαράν νέαν και άστειραυτον, από την άγίαν χαράν, την όποιαν φέρει πάντοτε μαζί της ή Άγάπη!

ANNA ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ Διευθ. του Προσέπου Παρθεναγωγείου

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τεράστιος Κρύσταλλος

Ίδου ή είκων του μεγαλύτερου κρυστάλλου του κόσμου! Ο κρύσταλλος αυτός έσχηματίσθη τον παρελθόντα χειμώνα εις το Μπαζμπου της Άμερικής, επί του ύδραγωγείου του Union-Canal. Το περιεχόμενον ύδωρ του ύδραγωγείου, έκρέον και κίπτον εις τον κάτωθεν ποταμόν, έκρυσταλλώοντο όλων και ούτως έσχηματίσθη ο τεράστιος κρύσταλλος, ο όποιος είχε ύψος 120 ποδών, όσον έηλαδή το διάστημα μεταξύ του τοίχου του ύδραγωγείου και της έπιφανείας του κάτωθι ποταμού, επίσης παγωμένου.

Εις τα κλίματα μας με την ήπιον πάντοτε θερμοκρασίαν, τα μεγαλοπρεπή αυτα θέαματα είναι τόσο σπάνια!

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική Είκων

Ο ναύτης τρέχει δια να εύρη τον καπετάνιο του, κάτι σπυδατον να του πη. Άλλα δεν τον εύρισκει πλουθενά. Μηπως τον βλέπετε σεις;

β') Διά τους Γαλλομαθείς

Εστάλη υπό της Έλληνικής Σημαίας L' ois.v.t. st I. m.r. d. t.s I. v.e.s. Να συμπληρωθή το γαλλικόν τουτο γινωμικόν.

γ') Παίγνιον

Εστάλη υπό το Χρυσό Παγών

ΡΑΞ	ΚΑΡ	ΝΑ	ΠΑ	ΡΙ
ΡΙ	ΚΟ	ΛΟΣ	ΚΑ	ΝΙ
ΠΑ	ΝΑ	ΟΝ	ΓΑ	ΔΕ

Να συναρμολογηθού αι συλλαβαί αυται ώστε ναποτελεσθών τα όνόματα τεσσάρων πτηνών.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσις, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορει να στείλη τας λύσεις εις το γραμμόν μας (38, όδός Ηρώποδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθού. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον ή αποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρου μικρούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσις δωρεάν.

Λύσεις του 48ου φύλλου

α.) Γινός πράττε. — β.) Άγελάς, μύσχος, βούβαλος, ίππος, όνος, ήμίονος.

Ιδέ τον Όμιλον του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνδραμού του, Κερ. Β

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Σκέπτομαι την πατρίδα μας, σκέπτομαι την Ελλάδα. Τη βλέπω μέσα σ' αγάλματα και σ' εβρώδες υπερήφανη να κτυπά την αερόπυλα και τ' όδοι, στεφανωμένη τ' δόξα κ' ομορφιά...

Ω! πόσοι χρόνοι, περνώντας σκιερά, σκυφτά έμπρός της, έτοιμη την γνώριαν και θαμπωμένοι χάφαζαν χροσές σελίδες στην ιστορία της! Ήσαν αήστοι και καιροί, μα λίγο λίγο τ' όφως πού τή στεφάνωνε άρχισ να σκοτιζή...

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

Ω! πόσα δάκρυα λουλουδιών πηγαινεis να στεγνώσης! Πόσα ματάκια των παιδιών μου, τ' όνομά μου θέ παρεδίδεσθ' εις τήν αιωνιότητα...

Καθεμία ακτίνα σου θερμή ζώη πάει να σκορπισθ. Ηλιε, πού φεύγει, μιά στιγμή σταμάτησε στη θύση!

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ...

Πόσες φορές δέ σκόνταφε στο δρόμο της, τ' όδρομο της αναγεννησεσ. Αμοιση πατρίδα! κι' έμπελεσ κι' αυτό άκόμη τ' ό χτύπημα, καταρριμένο 97.

Χρόνε! η' Ελλάδα αναγεννιέσαι. Χρόνε! η' Ελλάδα αναγεννιέσαι.

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

Ω! πόσα δάκρυα λουλουδιών πηγαινεis να στεγνώσης! Πόσα ματάκια των παιδιών μου, τ' όνομά μου θέ παρεδίδεσθ' εις τήν αιωνιότητα...

Καθεμία ακτίνα σου θερμή ζώη πάει να σκορπισθ. Ηλιε, πού φεύγει, μιά στιγμή σταμάτησε στη θύση!

ΑΠΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Ό θάνατος τού Καραμανλάκη, τόν όποιον τόσον λεπτομερώς περιέγραφαν οι έφημερίδες, με είχεν εμπάλει εις σκέψεις. Ηθέλα και έγώ να γνωρίσω τόν άνάντη, να άνέβω εις άεροπλάνον...

Καθεμία ακτίνα σου θερμή ζώη πάει να σκορπισθ. Ηλιε, πού φεύγει, μιά στιγμή σταμάτησε στη θύση!

ΗΜΕΡΑΙ...

Ημέραι ένθουσιασμού και συγκινήσεων, ημέραι άποχωρισμού, ημέραι επιστροφής, ημέραι ένθουσιων, ημέραι μητρικών, αδελφικών και φιλικών δακρύων...

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μιά άνθωδοσμη ξεφυγοσς στο όραίο σινικό δοχείο, ακορπιζόντας τ' ά τελευταία της μισρά. Γύρω τού άνθου τ' ά λουλουδία φορούσαν τήν όμορφότερή τους φορεσιά...

του παιγιδίου της ντάμας, οι δέ έξοχοι δρόμοι προς λευκά γραμμιά συρθείσας επί πριούινου πίνακος...

Εσχεπτόμην τούσ κοινούσ θνητούσ, τούσ όποιουσ από τ' όφωσ, έκείνο δέν ήτο δυνατόν να ίδω, και τούσ φταίτερα δίδοι δέν ίδύναντο ν' απολαύσειον ό,τι έγώ άνελάμβανα...

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

Ω! πόσα δάκρυα λουλουδιών πηγαινεis να στεγνώσης! Πόσα ματάκια των παιδιών μου, τ' όνομά μου θέ παρεδίδεσθ' εις τήν αιωνιότητα...

Καθεμία ακτίνα σου θερμή ζώη πάει να σκορπισθ. Ηλιε, πού φεύγει, μιά στιγμή σταμάτησε στη θύση!

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Αμφιβόνοιες καθ' έκάστην μιάν κωντανή από τ' τονωτικό μας, θά δύνασθε να μετακινήσθε με ένα μόνον δόκιμον όλόκληρον πιάνο...

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία κστεργαριά τού Τότρου. Δέν μπορώ να ύπερέω καθόλου τή σουπια. Εγώ πάεισ όμως τή μητέρα μου ότι τρελλάνομαι γι' αυτή...

ΑΙΩΝΟΤΗΤΑ

Η Γραγιά λέγει στον μικρόν της έγγονον ότι είναι άμαρτωλή και φοβεταί τον θάνατον, διότι έχει ένα δ τραγικό των όδόντων πλ. Και ό μικρός διό νήν παρηγορήσθ...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήνα, 28, ίδος Εθνομίλθον τήν 3ην Οκτωβρίου 1912.

Τ' ό σημερινόν φυλλάδιον, όπως είπομεν, δέν είναι μόν δωδεκασέλιδον, έκαστα όμοις τρόπον να δημοσιεύσω άκόμη μιάν στήλην Συνεργασίας...

Αί τ' άπέταλά του, τ' ά χρυσοκίτρινα πρώτα, χλωμά τώρα, έπεσαν τ' ό χρώμα τού θανάτου, ενφ' έκπεσαν ένα-ένα έπάνω στο σκετοινόν σκεπάσμα τού τραπέδιου...

Αί νεκρά άκόμη σκολίζον τ' όρωμάτιο. Και πεθαμένα φαιγόνταν χωριστά απ' τ' άλλα τ' ά λουλουδία...

ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ετοιμαζόμουν να ύπογράψω κάτι πού ειχα γράψει για τήν σελίδα της συνεργασίας, με τ' ψευδώνυμο πού δούλαστα πριν ύπέβαλα προς έγκρισιν στη Διάπλωση...

Αφησα τήν πέννα, πήρα τ' ό γράμμα μου, τ' ό αρχισία σ' ά μικρά μικρά κομμάτια και έμεινα...

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Αμφιβόνοιες καθ' έκάστην μιάν κωντανή από τ' τονωτικό μας, θά δύνασθε να μετακινήσθε με ένα μόνον δόκιμον όλόκληρον πιάνο...

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία κστεργαριά τού Τότρου. Δέν μπορώ να ύπερέω καθόλου τή σουπια. Εγώ πάεισ όμως τή μητέρα μου ότι τρελλάνομαι γι' αυτή...

ΑΙΩΝΟΤΗΤΑ

Η Γραγιά λέγει στον μικρόν της έγγονον ότι είναι άμαρτωλή και φοβεταί τον θάνατον, διότι έχει ένα δ τραγικό των όδόντων πλ. Και ό μικρός διό νήν παρηγορήσθ...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήνα, 28, ίδος Εθνομίλθον τήν 3ην Οκτωβρίου 1912.

Τ' ό σημερινόν φυλλάδιον, όπως είπομεν, δέν είναι μόν δωδεκασέλιδον, έκαστα όμοις τρόπον να δημοσιεύσω άκόμη μιάν στήλην Συνεργασίας...

Αί τ' άπέταλά του, τ' ά χρυσοκίτρινα πρώτα, χλωμά τώρα, έπεσαν τ' ό χρώμα τού θανάτου, ενφ' έκπεσαν ένα-ένα έπάνω στο σκετοινόν σκεπάσμα τού τραπέδιου...

Αί νεκρά άκόμη σκολίζον τ' όρωμάτιο. Και πεθαμένα φαιγόνταν χωριστά απ' τ' άλλα τ' ά λουλουδία...

ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ετοιμαζόμουν να ύπογράψω κάτι πού ειχα γράψει για τήν σελίδα της συνεργασίας, με τ' ψευδώνυμο πού δούλαστα πριν ύπέβαλα προς έγκρισιν στη Διάπλωση...

Αφησα τήν πέννα, πήρα τ' ό γράμμα μου, τ' ό αρχισία σ' ά μικρά μικρά κομμάτια και έμεινα...

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Αμφιβόνοιες καθ' έκάστην μιάν κωντανή από τ' τονωτικό μας, θά δύνασθε να μετακινήσθε με ένα μόνον δόκιμον όλόκληρον πιάνο...

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία κστεργαριά τού Τότρου. Δέν μπορώ να ύπερέω καθόλου τή σουπια. Εγώ πάεισ όμως τή μητέρα μου ότι τρελλάνομαι γι' αυτή...

ΑΙΩΝΟΤΗΤΑ

Η Γραγιά λέγει στον μικρόν της έγγονον ότι είναι άμαρτωλή και φοβεταί τον θάνατον, διότι έχει ένα δ τραγικό των όδόντων πλ. Και ό μικρός διό νήν παρηγορήσθ...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήνα, 28, ίδος Εθνομίλθον τήν 3ην Οκτωβρίου 1912.

Τ' ό σημερινόν φυλλάδιον, όπως είπομεν, δέν είναι μόν δωδεκασέλιδον, έκαστα όμοις τρόπον να δημοσιεύσω άκόμη μιάν στήλην Συνεργασίας...

Αί τ' άπέταλά του, τ' ά χρυσοκίτρινα πρώτα, χλωμά τώρα, έπεσαν τ' ό χρώμα τού θανάτου, ενφ' έκπεσαν ένα-ένα έπάνω στο σκετοινόν σκεπάσμα τού τραπέδιου...

Αί νεκρά άκόμη σκολίζον τ' όρωμάτιο. Και πεθαμένα φαιγόνταν χωριστά απ' τ' άλλα τ' ά λουλουδία...

ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ετοιμαζόμουν να ύπογράψω κάτι πού ειχα γράψει για τήν σελίδα της συνεργασίας, με τ' ψευδώνυμο πού δούλαστα πριν ύπέβαλα προς έγκρισιν στη Διάπλωση...

Αφησα τήν πέννα, πήρα τ' ό γράμμα μου, τ' ό αρχισία σ' ά μικρά μικρά κομμάτια και έμεινα...

ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Αμφιβόνοιες καθ' έκάστην μιάν κωντανή από τ' τονωτικό μας, θά δύνασθε να μετακινήσθε με ένα μόνον δόκιμον όλόκληρον πιάνο...

Μέσ' απ' την λάμψη πού σκορπάζ Εκείνος δέν διαβάζει; Δέν είναι η άγάπη Του όπου πιάς πού της ψυχής ζεσταίνει;

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία κστεργαριά τού Τότρου. Δέν μπορώ να ύπερέω καθόλου τή σουπια. Εγώ πάεισ όμως τή μητέρα μου ότι τρελλάνομαι γι' αυτή...

ΑΙΩΝΟΤΗΤΑ

Η Γραγιά λέγει στον μικρόν της έγγονον ότι είναι άμαρτωλή και φοβεταί τον θάνατον, διότι έχει ένα δ τραγικό των όδόντων πλ. Και ό μικρός διό νήν παρηγορήσθ...

να μ' ἐρωτήσῃ ἕνας ἄλλος ποῖος εἶνε ὁ Χάρι καὶ νὰ τοῦ τὸ πᾶσι; Νέα Ἑλλάδα, Περσὶα, Οὐγγαρία, Ρωσσία τοῦ Βοσπόρου κτλ. κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
 Λύσεων Ἀδγούστου—Νοεμβρίου

(Δι' ἄλλους δεκαὶ μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου)

454. Λεξιγρῖφος

Φόγγος μουσικῆς τὸ πρῶτον,
 Μέλος σώματος τὸ ἄλλο.
 Ποιητὴν Ἑλλῆνα κἀμνον
 Καὶ τὰ δύο μου μεγάλο.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φαμίλιότκι

455. Συλλεβόγρῖφος.

Ἦνα σῆμανον ἀπλῆς
 Μὲ προστακτικὴν ἐνώσεις
 Καὶ μὴ νῆσον τοῦρκικὴν
 Στὸ Αἶγατον φανερώνεις.

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ροδάκιου Ἑλληνοκύριος

456. Στοιχειόγρῖφος.

Ἐντομον εἶμαι θηλυκόν
 Καὶ πανταχοῦ πολὺ κοινόν.
 Ἄν δύο γράμματα μού σέδσης,
 Εὐώδη ἄνθη θάπαντήσης.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Πήγυ

457. Μεταγραμματισμὸς

Βγῶξω Ε καὶ βῶξω Ο
 Καὶ ἀπὸ δένδρο βῆληδ,
 Βασιλεῖα ἄργατον
 Καὶ πολὺ γεννατον.
 Αἰφνης βλέπω ζωντάν.

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

458. Φαρεκόκκαλον

Νάντικασταθαλῶν ἄ ἀστερίσκι διὰ γραμμάτων, ὡστε νάναμυνάσεται κατὰ σειρὰν: Βασιλεῖς τῆς Κορίθης, πηγὸν στεγανόπου, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὀπωρικόν, πόλις τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ζῆφον ἔγγιον.

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

459. Πυραμῖς

† Οἱ σταυροὶ εἰς τὸν 7 σοφῶν.
 * * * * * = Θεὸς τῶν δασῶν.
 * * * * * = Κράτος Ἑυρώπης.
 * * * * * = Πατὴρ τοῦ ἄνω σοφῶν.
 * * * * * = Πηγὸν. [σοφῶν.
 *Ἐστάλη ἀπὸ Ἀπαλασίας τῆς Μιλησίας

460. Ἀπορία

Δύο υἱοὶ καὶ δύο πατέρες εἰσῆλθον εἰς ἕνα κῆπον καὶ ἐκόψαν ροδάκινα. Ἐφαγαν κἀθεὶς ἀπὸ ἓν, καὶ ἄμεις δὲν ἐβρέχισθησαν παρὰ τρία. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ροδου Μοσχοβόλκιμα

461. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσατὰ γράμματα τῶν κάτωθε ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικῆς.
 1, Βασιλεῖα τῶν Ἑθῶν. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας. 4, Ρωμῶλος Ρήτωρ. 5, Ποτόν. 6, Υἱὸς τοῦ Πρίγκου. 7, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. 8, Κράτος τῆς Ἑυρώπης. 9, Θεὸς.
 *Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τῶν Ἐκδοῦλων

462. Ἐπιμοσόμῖφονον.

αα - ο - ηιο - ου - ω - εαυο

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαρομῆνο Φοδλι

463. Γρῖφος

1 1 1
 0 αμ' 1 1 1
 1 1 1

*Ἐστάλ. ἀπὸ Νικητοπούμπικημένης Γαλανούλεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 29

393. Μίασμα (μῆ, ἄσμα).— 394. Ἰονία— Γουία.— 395. Φόνη-φακή.— 396. Ὁ Ἄρος, ἢ ὄρα, τὸ ὄρος.

397. ΚΑΜΕΛΙΑ 398. Α Ἄ :
 Ε Α :
 ΑΡΤΕΜΙΣ ο δ ι
 ΟΟ ΩΩ π ρ σ
 Δ Σ ΝΝ Γ ρ η γ ὀ ρ ι ο :
 Ο Ι δ μ λ
 Ν Α ο α δ
 ε χ ο
 η :

399. Διότι αἱ ἀνχημένα λαυπάδες δὲν περιπατοῦν μόναι ταν.— 400. ΑΝΑΡΟΣ (Ἄρης, ἔνω, Μῆλας, Πέτρος, Κάδρος, ὈμηροΣ.)— 401. Ἀετός οὐ θηρεῖται μῆλας.— 402. Ὁ ἐπομένον κῆρ (ο ἔπο μ' ἐν ο - ν - νι κᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουριστὰς μᾶς ἄπτα 5 μόνον μὲ παχῆα στοιμῶν τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐ ὀλιγοτέραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ ζωριστός στιχος ἔστα καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχῆα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στοιμῶν, ὀπολοῖται ὡς 25 λέξεις ἀπλά. — Ἀ μὴ συνδουρισμένα ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελαί δὲν δημοσιεύονται.]

Πάντες ψηφίσατε τὸ πατριωτικὸν ψευδώνυμον **Κωνσταντινοῦπολις.**
 *Ἀτικὴ Δύσις (1Β', 291)

Μετὰ λευκὴν φῆφον καὶ διὰ τὸ ὑπερόχρον ψευδώνυμον:
ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ (1Β', 292)

Αναλλάσσου κάρτα μόνον μὲ δεσποινίδας.
 Συγγνώμην ἐπειδὴ παρεγγήθη ἐν τῇ προηγουμένῃ μου μικρῇ ἀγγελίᾳ τοῦ 41ου φύλλου.— Ἀρελῆς Σανθοῦλα. (1Β', 293)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ "ΠΑΛΑΜΜΗΔΗΣ"

Γενομένων ἀρχαιεσιῶν τοῦ Συλλόγου ἐξελέγησαν: πρόεδρος: **Δάφνης Στέφανος**, ἀντιπρόεδρος: **Παύλῳ τῶν Μεδίκων**, ταμίας: **Σανθὸς Μαρκοῦδος**, γραμματεῖς: **Νέα Ἑλλάς**, ἀρβυλοὶ: **Φοδλι**, **Ἐξοριστός Βασιλεῖς**, **Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ**. Διεύθυνσις Συλλόγου: **κ. Θεοδόσιου Σ. Δηροῦπουλου**. Νάυπλιον. (1Β', 294)

Ἰδρυσὶς Ἀ' παραρτήματος Συλλόγου «Παλαμῆδης» ἐν Πόρτ-Σαῖδ.— Πρόεδρος: **Ἀργυροστός**, ἀντιπρόεδρος: **Φίλος τῆς Διαπλάσεως**, γραμματεῖς: **Αἴμα τῆς Ἐλευθερίας**, ταμίας: **Κερκωνικήκη Αἴμα**. Ζητήσατε Καταστατικὰ, Διεύθυνσις: **Mlle Surce de Sentiments, Poste - Restante, Port - Said (Egypte)** (1Β', 295)

Διορκεῖται ἀντιπρόσωποι Συλλόγου «Παλαμῆδης». Πόργου: **Πυγμαλίων**, Σούρου: **Δαμήτριος Παπαδάκης**, Χέου: **Ἐνα**

Χιωτάνι, Ἰβραημίλας (Αἰγύπτου): **Νικόλαος Οἰκονόμου**. (1Β', 296)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ"

Μετὰ μεγίστης χαρῆς ἀγγέλαμεν, ὅτι ἐνωθέντες μετὰ τοῦ καγιόχου **Κωνοῦ Κόμματος**, ἔα ὑποδεικνόμεν μετ' αὐτοῦ κοινὸν ψηφοδέλιον κατὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν. Ἀπαρτῶντες σνηθεῖς, θηλώσεις, ἀρκοῦμεθα νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ νίκη ἐκλιεν ἤδη πρὸς τὸν ἰσχυρότατον τοῦτον συνδουρισμὸν. (1Β', 297)

Δηλώ ὅτι εἶμαι ἐνθερμὸς ὀπαδὸς τοῦ πρατατοῦ Συλλόγου «Παλαμῆδης» καὶ ὅτι πᾶση δυνάμει θέλω ὑποστηρίξει τοὺς ὑποψήφους τοὺς εἰς τὴν τελικὴν ψηφοφορίαν τοῦ ἐρεταινοῦ Δημοψηφίσματος.— **Ἀτικὴ Δύσις.**

Ἐμπρός, ἀγαθητοὶ! Τὴν λευκὴν σας φῆφον διὰ τὴν **Ἀτικὴν Δύσιν**. (1Β', 299)

Ὅλοι ἄσπρο! ἄσπρο στὰ πατριωτικὰ ψευδώνυμα: **Ἄμα τῆς Ἐλευθερίας**, **Ἐλλάς τῶν Ὀρειῶν**, **Κωνσταντινοῦπολις**.— **Ἀτικὴ Δύσις**. (1Β', 300)

Ἐὐχαριστῶ Διοικητικὸν Συμβούλιον «Κωνοῦ Κόμματος» διὰ τῆς διαγραφῆς. Ἀπεργόμενος, εἰργομαι αὐτῷ Μαροσάλιόττιζ!— **Διὰ Δάφνης Στέφανου**, **Νέα Ἑλλάς**.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε τὴν λύσιν ἐς τὴν σελ. 393)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐσητημένη Ἑλληνοκυβία, Ἄδ. Ζ. Χανιώτης Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Ἐδου. Κ. Γεωργίου, Σοφία Μ. Φιλιπποπούλου.
 ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρθολ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΡΓΟΥΣ: Βασ. Γ. Πήτος.
 ΠΑΤΡΩΝ: Πιερίων Ναντιόπουλο, Ἄλοθο. Τρουλάτης, Φο. Ι. Τρουλάτης, Στ. Ν. Σαμαρῆς, Θ. Ἄγγ. Κωνσταντοπούλου, Χρ. Τριάντης, Ηο. Τριάντης, Μ. Κίτσος, Γ. Νικόλαος, Ἄνθο. Ἀλεξοπούλου, Κώστος Καρθάκις, Λουκάς Κίτσος, Ι. Παπαδιαμαντοπούλου, Κ. Ν. Κούτρουμπας, Πηγή Ἀγάτης, Ἐκαρ. Γίνας, Στ. Κουτρούμπας.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φαδ. Γ. Σουλτανιάτης (11 42 13).
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀγροῦ Ι. Μυζελῆ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ:

ΒΑΡΝΗΣ: Νεράδα τὸν Εὐθείου.
 ΚΟΝΙΟΠΟΛΕΩΣ: Ἀθανάσιος.
 ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἄντ. Ἀλετράς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρότων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖα καὶ ἐκηροῖθη ἐν Πάτρως ἸΩΑΝΝ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, ὁ ὁποῖος ἐνεργῶν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.
 Πλεονάζουν λεπτὰ 60 διὰ τὸν προσηγῆ Διαγων.
 Ὅτι ἀποστελλαντες ἄνευ δικαλείτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οἷτε οἱ ἀποστελλαντες πεντάλεπρον ἀντὶ ἐπιπέλιου. (Γραμματέσιμον ὀπομινῶν 10 παρὰ ἰσοδυναμεί μὲ 5 λεπτὰ ὡστε διὰ 10 λεπτὰ κρεῖαῖται γραμματέσιμον ἐν παρῶ.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐνικεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοὺς λείπουν, ἀποστελλόμενα μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀμγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσσευσον καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ ἔχωμεν.